

Arrest

nr. 275 197 van 12 juli 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 februari 2021 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 februari 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 februari 2021 werd verzoeker een bevel afgegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Hiertegen stelde verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). In zijn arrest nr. 249 231 van 21 februari 2021 heeft de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen en in zijn arrest nr. 275 196 van 12 juli 2022 heeft de Raad het annulatieberoep verworpen.

1.2. Ook op 9 februari werd verzoeker een inreisverbod voor de duur van drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 09.02.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : A.

voornaam : I.

geboortedatum : (...)1996

geboorteplaats : Osmangazi

nationaliteit : Turkije

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 09.02.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[...]

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

*Op 10.01.2017 werd door de politie van Antwerpen aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 09.01.2017 het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd daarbij door de politie van Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek
Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.*

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene kwam naar eigen verklaring begin november 2015 België binnen met een geldig visum C dat hem werd afgeleverd door de Italiaanse diplomatieke autoriteiten in Istanbul.

Op 13.09.2016 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane P. N.R.D. ^...]. Op 23.01.2017 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Op 11.12.2017 werd het beroep tegen de deze weigering ongegrond verklaard door de Rechtbank van Eerste Aanleg in Antwerpen. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contraindicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 10.01.2017 (bijlage 13 van 10.01.2017). Een vroegere beslissing tot verwijdering

werd dus niet uitgevoerd. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de politie van Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op 09.02.2021 gehoord en verklaarde dat hij in België enkel ooms heeft en dat zijn ouders nog in Turkije wonen. Het gegeven dat betrokkene ooms in België zouden wonen kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn oom. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet aannemelijk gemaakt worden.

Betrokkene werd gehoord op 09.02.2021 en gaf geen reden op waarom hij niet zou willen of kunnen terugkeren naar Turkije. Hij bracht evenmin elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene brengt aldus geen elementen aan die een schending van artikel 3 EVRM aantonen. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Schending art. 74/11 Vreemdelingenwet. Schending van de formele en materiële motivering. Schending art. 62 Vreemdelingenwet. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen. Schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 en 8 EVRM. Schending van het hoorrecht van artikel 41 Handvest grondrechten EU en als algemeen rechtsbeginsel. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van het redelijkheidsbeginsel.

[...]

Eerste onderdeel,

1.

Het opleggen van een inreisverbod wordt geregeld in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste en tweede lid als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. "

In het bestreden inreisverbod wordt geduid dat er grond is om verzoeker een inreisverbod op te leggen, gelet op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd.

Verweerder beslist vervolgens om een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. In dit verband motiveert hij dat verzoeker een bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten op 10.01.2017 en dat hij aan de hand van een sefor brochure werd geïnformeerd over de betekenis van het bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Verweerder stelt dat “uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel”.

2.

Artikel 74/11 §1 tweede alinea bepaalt dat zo “2°” van dat artikel van toepassing is, het gaat om een maximum termijn van driejaar.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PbLL. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval ” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

Verzoeker wijst erop dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod omdat niet is voldaan aan de terugkeerplicht impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van driejaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872).

Er kan een inreisverbod van minder dan driejaar worden gegeven. Driejaar is een maximumtermijn.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet is wel degelijk een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn van drie jaar op te leggen (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.

Verzoeker stelt dat in zijn geval niet afdoende wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod voor de maximumtermijn van driejaar wordt opgelegd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In het voorliggende geval ontbreekt evenwel een duidelijke, specifieke motivering waarom in het geval van verzoeker werd geopteerd voor de maximumtermijn van driejaar.

De motivering die in dit verband is voorzien, komt in werkelijkheid neer op de vaststelling dat verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerplicht.

De Raad van State heeft reeds op duidelijke wijze geoordeeld dat een motivering die slechts neerkomt op het niet hebben voldaan aan de terugkeerverplichting niet kan worden aanvaard als afzonderlijke

motivering waarom voor het inreisverbod de maximumduur van drie jaar wordt bepaald (RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233).

Het loutere feit dat verzoeker geen gevolg gaf aan een vroegere beslissing tot verwijdering is geen reden om onmiddellijk de maximumtermijn van driejaar op te leggen.

De bestreden beslissing bevat geen specifieke motivering betreffende de duur van het inreisverbod en geen motivering waaruit blijkt dat de duur van het inreisverbod werd bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden.

Een individueel onderzoek en een individuele beoordeling eigen aan de omstandigheden van het geval, zijn afwezig.

Nu niet concreet wordt gemotiveerd waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar, schendt de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht en artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst in deze zin naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 246 567 van 21 december 2020.

Verzoeker verwijst tevens naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van driejaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel geschonden werden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en onzorgvuldig bestuur.

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker en de omstandigheden van de zaak aangeduid te worden waarom die drie jaar werd opgelegd. De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen. De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.

Tweede onderdeel,

1.

De beslissing moet het evenredigheidsbeginsel respecteren, wat vereist overeenkomstig de gevestigde rechtspraak.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van 3 jaar 'proportioneel' is. Het is een loutere frase, die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

2.

De bestreden beslissing heeft als basismotief het gegeven dat verzoeker geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (zie eerste onderdeel).

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met het feit dat verzoeker zijn gezins- en familieleden in België heeft.

Een eerlijke proportionaliteitsafweging is afwezig; nergens wordt een effectieve balans onderzocht tussen de belangen van de staat en deze van verzoeker.

Bij de 'proportionaliteitsafweging' is er ook volkomen ten onrechte vanuit gegaan dat verzoeker geen gezinsleden in België zou hebben.

3.

Voor zover de motivering betrekking heeft op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 vreemdelingenwet stelt verzoeker het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleden kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in die zin.

In casu had verzoeker een gezinsleden in België met zijn oom en diens gezin, met wie hij reeds meer dan drie jaar samenwoont. Dit is tevens een aspect van het privéleven van verzoeker, dat ook in artikel 8 EVRM vervat is.

De bestreden beslissing maakt op dat punt geen enkele afweging, minstens geen juiste afweging.

Ter staving van zijn gezinsleden voegt verzoeker verschillende foto's van hem en het gezin van zijn oom. Uit deze foto's blijkt duidelijk dat zij samen een hecht gezinsleden leiden.

Verzoeker voegt tevens een verklaring van zijn oom en tante. Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker (financieel) afhankelijk is van zijn oom en diens gezin. In de verklaring wordt bevestigd dat verzoeker deel uitmaakt van het gezin van de heer Z. en zijn vrouw Y.Z..

Derde onderdeel,

1.

Verzoeker is het voorwerp van een inreisverbod. Het hoorrecht is van toepassing.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

Verzoeker verwijst naar het arrest RvV nr. 213 478 van 5 december 2018 inzake Zeiler Lirije t. Belgische Staat, waarbij ook met betrekking tot een inreisverbod de principes van het hoorrecht worden uiteengezet, en de beslissing vernietigd wordt omdat de betrokkene niet op nuttige wijze haar standpunt aan verweerder had kenbaar kunnen maken, en dat die afdoende argumenten aanbrengt om te stellen dat zo het hoorrecht wel zou uitgeoefend geweest zijn, dit tot een ander beslissing had kunnen leiden (overweging 2.3., arrest gevoegd onder de strukken).

2.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker gehoord werd op 9.02.2021 door een politieagent.

Verzoeker stelt dat het hoorrecht niet correct werd toegepast.

Het verhoor op 9.02.2021 kan om verschillende redenen niet aanzien worden als het vervullen van een afdoende hoorplicht met betrekking tot in het inreisverbod:

In eerste instantie merkt verzoeker op dat het inreisverbod een maatregel betreft met een eigen juridische draagwijdte die verschilt van een verwijderingsmaatregel. Een verwijderingsmaatregel is erop gericht een vreemdeling het land te doen verlaten terwijl een inreisverbod erop gericht is een vreemdeling de toegang tot het grondgebied en het verblijf te onzeggen nadat hij het land heeft verlaten.

Dit houdt in dat het bestuur niet kan volstaan een vreemdeling alleen te horen met betrekking tot een verwijderingsmaatregel die het beoogt te treffen maar de vreemdeling ook moet horen met betrekking tot een inreisverbod dat het eveneens wenst op te leggen (cf. RvS 15 december 2015, nr. 233.257 en RvS 7 juni 2018, nr. 241.738).

Dit is in casu niet gebeurd. Eenzelfde verhoor, met name het verhoor te PZ Antwerpen dd. 9.02.2021, werd gebruikt om zowel over te gaan tot een beslissing "bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering" als een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Ten tweede werd verzoeker gehoord in het Nederlands en dus zonder bijstand van een tolk. Dit blijkt duidelijk uit het hoorblad in het administratief dossier waarbij de optie Nederlands werd aangekruist.

Nochtans is verzoeker de Nederlandse taal niet machtig.

Dat de vragen op het verhoorblad in het Engels zijn vertaald is van geen belang daar duidelijk blijkt uit het verhoorblad dat het verhoor in het Nederlands gebeurde.

De antwoorden die werden genoteerd door de inspecteur van de politie bevestigen de gebrekkige kennis van de Nederlandse taal. De antwoorden zijn zeer beperkt en zelfs foutief waar verzoeker stelt eerder een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend.

Het gesprek kan bijgevolg niet gelden als een degelijk onderhoud in het kader van artikel 41 van het Handvest en het hoorrecht van verzoeker.

Verzoeker benadrukt dat hij de gestelde vragen niet begreep, noch wist waarom deze werden gesteld.

Verzoeker werd tijdens het gehoor niet ingelicht over de mogelijke verwijderingsmaatregelen of beslissing tot het opleggen van een inreisverbod die de DVZ ten opzichten van hem zou kunnen nemen. Dit blijkt ook uit het verhoorblad daar de optie niet werd aangevinkt. Bovendien betreft de hier bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel, maar een inreisverbod.

De hoorplicht dient niet in het algemeen te worden gehouden maar wel met betrekking tot de specifieke beslissing die verwerende partij zich voorneemt te nemen met name in casu het inreisverbod.

Uit het verhoorblad in het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker werd gehoord/geïnformeerd over een mogelijk inreisverbod.

Over dergelijke maatregel wordt met geen woord gerept in het gehoorverslag.

Verzoeker was bijgevolg niet in staat op te komen voor zijn belangen.

Ten derde werd het verhoor uitgevoerd door iemand van de politie. Dit kan niet als een afdoende uitvoering van de hoorplicht worden aanzien, in het kader van een beslissing van de dienst vreemdelingenzaken, daar het een administratieve en geen strafrechtelijke aangelegenheid betreft.

Verzoeker diende gehoord te worden door een in die materie bevoegde autoriteit met name een vertegenwoordiger van verwerende partij.

Bovendien is een verhoor door de politie niet conform wat onder het hoorrecht in het kader van een verblijfssituatie vereist is. De politie komt tussen in het kader van een vermeend misdrijf, en de verhouding van verzoeker tot de politie situeert zich in dat kader, en niet in het kader van zijn verblijf of de overweging van een inreisverbod.

Om bovenstaande redenen is het hoorrecht op zich geschonden.

3.

Doordat het hoorrecht niet correct werd gerespecteerd, kon de gemachtigde onmogelijk een juiste beoordeling maken in het kader van artikel 3 en 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Het gesprek dat gevoerd werd was ten eerste onvoldoende om een grondig en degelijk onderzoek te voeren naar het privé-en familieleven van verzoeker in België alsook naar de redenen waarom het onmogelijk is voor verzoeker terug te keren naar Turkije.

Dit blijkt heel concreet uit het feit dat verzoeker zelfs niet heeft kunnen melden dat hij zijn gezins-en familieleven in België heeft.

Verzoeker voegt bij dit verzoekschrift een kopie van de identiteitskaart van zijn nonkel en diens gezinsleden. Ter staving van zijn gezinsleven met hen voegt verzoeker verschillende foto's van hem en het gezin van zijn oom. Uit deze foto's blijkt duidelijk dat zij samen een hecht gezinsleven leiden.

Verzoeker voegt tevens een verklaring van zijn oom en tante. Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker (financieel) afhankelijk is van zijn oom en diens gezin. In de verklaring wordt bevestigd dat verzoeker deel uitmaakt van het gezin van de heer Z. en zijn vrouw Y. Z..

Als verzoeker op correcte wijze was gehoord had hij kunnen wijzen op het feit dat hij zijn gezinsleven in België heeft alwaar hij meer dan driejaar samenwoont met zijn oom en diens gezin.

Verzoeker had kunnen wijzen op zijn familiale problemen in Turkije. Door een onenigheid met zijn vader, werd verzoeker uit huis gezet.

Doordat verzoeker niet correct werd gehoord, kon de DVZ een potentiële schending van artikel 8 EVRM niet uitsluiten.

Verder had verzoeker kunnen wijzen op het feit dat hij niet terug kan naar Turkije omdat hij dit land ontvlucht is omwille van het feit dat hij Koerd was en zijn legerdienst niet wou doen en dat dit probleem nog steeds actueel is. Hij had er op kunnen wijzen dat hij bij terugkeer naar Turkije een vervolging riskeert vanwege zijn weigering de dienstplicht te vervullen.

Verzoeker voegt bij dit verzoekschrift zijn oproeping voor de legerdienst.

Dat derhalve gedaagde een mogelijke schending van art. 3 EVRM niet heeft kunnen uitsluiten hetgeen een schending van art. 3 EVRM zelve uitmaakt.

Doordat verzoeker niet afdoende en niet correct werd gehoord, werd er geen rekening gehouden met bovenstaande elementen op het ogenblik van het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Verzoeker meent dat zijn gezinsleven in België en zijn problemen in Turkije wel degelijk elementen zijn die hij had kunnen vermelden indien hij op rechtsgeldige wijze gehoord was en die de beslissing tot afgifte van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden en tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Zo verzoeker zou gehoord zijn in het kader van de hier bestreden beslissing zou dit tot een andere beslissing geleid hebben, en met name tot het niet afleveren van een inreisverbod.

Het niet honoreren van de hoorplicht kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Dit is in casu onmiskenbaar het geval.

Verwerende partij schendt bijgevolg de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht.

In deze optiek verwijst verzoeker ook naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feiten vinding.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Dergelijk behoorlijk onderzoek ontbreekt compleet.

In casu is er dan ook sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht, minstens in het licht van artikel 3 en 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, en van het hoorrecht.

De beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het

redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit §1, tweede lid, 2° volgt dat de minister of zijn gemachtigde ertoe gehouden is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

In de bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd met als reden dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Er wordt gespecificeerd dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 10 januari 2017 om uiterlijk op 9 februari 2017 het grondgebied te verlaten en dat verzoeker daarbij door de politie van Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

In casu oordeelde verweerder dat de duur van het inreisverbod drie jaar moet bedragen.

Verzoeker is in zijn eerste middelonderdeel van oordeel dat deze termijn niet gerechtvaardigd is omdat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, en dat er geen specifieke motivering is waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd. Verzoeker meent dat de motivering in werkelijkheid neerkomt op de vaststelling dat hij niet aan de terugkeerplicht van het vorige bevel heeft voldaan.

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Uit de motieven van de van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder heeft geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, rekening houdend met het feit dat verzoeker begin november 2015 België binnenkwam met een geldig visum C dat hem werd afgeleverd door de Italiaanse diplomatieke autoriteiten in Istanbul; dat zijn verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane op 23 januari 2017 werd geweigerd na negatief advies van het parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wilde registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht; dat het beroep tegen deze weigering op 11 december 2017 ongegrond werd verklaard door de rechtbank van eerste aanleg in Antwerpen en dat deze weigering een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven vormt. Daarnaast wijst de verwerende partij erop dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 10 januari 2017, niettegenstaande hij werd geïnformeerd over de betekenis van het bevel en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek en dat verzoeker hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen. Verder wordt ook rekening gehouden met de aanwezigheid van verzoekers ooms in België, maar werd geoordeeld dat van een volwassen persoon mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in het land van origine zonder diens nabijheid en uit niets blijkt dat hij daartoe niet in staat zou zijn zodat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is; dat er geen sprake is van

minderjarige kinderen en evenmin van een medische problematiek en dat hij geen reden opgaf waarom hij niet zou willen of kunnen terugkeren naar Turkije zodat een schending van artikel 3 van het EVRM niet voorligt. De verwerende partij concludeert dat verzoeker geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven, dat in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel is en dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij meent te kunnen laten gelden dat enkel wordt gewezen op het niet voldoen aan de terugkeerverplichting. Er is weldegelijk een specifieke motivering over de duur van het inreisverbod die rekening houdt met verzoekers specifieke omstandigheden. Het eerste middelonderdeel is derhalve gesteund op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, en verzoeker toont niet aan dat niet afdoende zou zijn gemotiveerd waarom werd geopteerd voor de duur van drie jaar.

Verzoeker betoogt verder dat het hoorrecht niet correct werd gerespecteerd en dat verweerder daardoor onmogelijk een juiste beoordeling kon maken in het kader van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij kan daarin niet worden bijgetreden om de volgende redenen.

Het risico dat verzoeker inroept in het licht van artikel 3 van het EVRM is onlosmakelijk verbonden met zijn verwijdering van het grondgebied en dus met het bevel om het grondgebied te verlaten waarnaar wordt verwezen in het bestreden inreisverbod. De aangevoerde schending is op zich niet relevant ten aanzien van het inreisverbod. Hierbij moet worden geduïd dat een inreisverbod op zich geen uitwijzing noch een verwijdering van het grondgebied gelast, doch enkel inhoudt dat het de betrokken derdelander verboden is om zich gedurende de geldingstermijn toegang te verschaffen tot het grondgebied of te verblijven op het grondgebied van de Schengenstaten (cf. artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet).

De beweerde onmenselijke of vernederende behandeling heeft derhalve geen uitstaans met het opleggen van het thans bestreden inreisverbod. De motivering hierover in de bestreden beslissing is derhalve overtuigend en verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM. In die zin heeft hij evenmin belang bij zijn grief dat hij hierover niet adequaat zou zijn gehoord. Immers, het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak) (RvS 3 februari 2016, nr. 233.719).

Deze laatste overweging dringt zich ook op voor wat betreft verzoekers grief dat hij niet adequaat werd gehoord over zijn gezins- en privéleven en dat daardoor geen correcte beoordeling zou zijn gemaakt.

De Raad stelt vooreerst vast dat verweerder weldegelijk motiveert over de ooms van verzoeker die in België verblijven, over de weigering van de verklaring van wettelijke samenwoning die een contra-indicatie vormt voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven en over het feit dat er geen minderjarige kinderen zijn. Er is bijgevolg weldegelijk een onderzoek gebeurd naar en gemotiveerd over het vermeende gezinsleven van verzoeker.

Over de vraag of verweerder er ten onrechte van uit is gegaan dat er geen gezinsleven is in hoofd van verzoeker dat leidt tot een schending van artikel 8 van het EVRM, wordt hierna geoordeeld.

Verzoeker is van oordeel dat er wel degelijk een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt omdat hij een gezins- en privéleven zou hebben met zijn oom en diens gezin met wie hij samenwoont.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene werd op 09.02.2021 gehoord en verklaarde dat hij in België enkel ooms heeft en dat zijn ouders nog in Turkije wonen. Het gegeven dat betrokkene ooms in België zouden wonen kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn oom. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet aannemelijk gemaakt worden.”

Het risico op een schending van artikel 8 van het EVRM, waaronder de proportionaliteitstoets, is dus wel degelijk nagegaan door verweerder, en het komt verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze motivering niet deugdelijk is.

Verzoeker betoogt dat de beoordeling onjuist is, minstens onvolledig en dat hij indien hij correct was gehoord elementen kon aanvoeren die tot een andere beoordeling konden leiden.

Verzoeker overtuigt niet.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Aangezien verzoeker geen verblijfsrecht heeft gehad in België, is een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

In de mate dat verzoeker wijst op het gezinsleven met zijn oom, moet worden benadrukt dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94), kunnen andere familiebanden, zoals verzoekers banden met zijn oom, slechts uitzonderlijk gelijkgesteld worden met een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gebruikelijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke,

psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan.

Verzoeker wijst op het feit dat hij samen met het gezin van zijn oom een hecht gezinsleven leidt, al meer dan drie jaar met hen samenwoont en verwijst hierbij naar foto's. Hiermee toont hij nog geen reële afhankelijkheid aan. Daarnaast voegt verzoeker een verklaring op eer van zijn oom en tante toe waarin zij zeggen dat hij financieel afhankelijk is van hen. Deze verklaring is geen objectief gegeven, waarmee hij bijgevolg zijn financiële afhankelijkheid niet op objectieve wijze aantoont. Tot slot wijst hij op familiale problemen die hij heeft met zijn vader in zijn land van herkomst. Al deze elementen doen geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom. Verzoeker toont evenmin aan dat er redenen zijn die deze beoordeling kennelijk onredelijk maken: een meer dan gebruikelijke afhankelijkheid van zijn oom, ongeacht of hij hiermee samenwoont of niet, die zou verhinderen dat verzoeker zijn leven kan leiden in zijn land van herkomst blijkt geenszins.

De hiervoor geciteerde motivering gaat overigens ook op voor wat betreft het privéleven waarop verzoeker wijst, opnieuw in functie van zijn samenwoning met zijn oom, zonder meer: er liggen geen elementen voor waaruit zou blijken dat hij als jonge volwassen man die de taal spreekt niet in staat zou zijn om een privéleven uit te bouwen in Turkije. De loutere bewering dat hij door een onenigheid met zijn vader het huis werd uitgezet volstaat niet om daar anders over te doen denken.

Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat het privé- of gezinsleven waarop verzoeker zich beroept zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokkene wist dat zijn situatie ten aanzien van de immigratieregels zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft in zulke gevallen geoordeeld dat enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108 en de daar opgesomde rechtspraak). Zoals reeds gesteld, worden zulke uitzonderlijke omstandigheden niet aangehaald, laat staan aangetoond.

Deze vaststellingen werden ook al gedaan in het kader van het beroep dat verzoeker had ingediend tegen de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten waarnaar wordt verwezen in de thans bestreden beslissing. Verzoeker toont bij de uiteenzetting van zijn grief verder niet aan om welke reden de duur van het inreisverbod alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM met zich zou brengen.

In de mate dat verzoeker erop wijst dat hij tijdens zijn gehoor niet werd geïnformeerd over het voornemen van verweerder om hem een inreisverbod op te leggen, waardoor hij niet kon opkomen voor zijn belangen, kan de Raad dus alleen maar vaststellen dat hij die belangen niet kadert in het licht van de specifieke gevolgen van het hem opgelegde inreisverbod. Wat betreft verzoekers stelling dat hij diende gehoord te worden door een in die materie bevoegde autoriteit met name een vertegenwoordiger van verweerder, en niet door een politieagent, toont hij evenmin aan op welk belang hij hierbij zou kunnen laten gelden. Zoals gesteld werd rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker, en hij toont niet aan dat, mocht hij op een andere wijze zijn gehoord, de besluitvorming een andere wending zou hebben genomen.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS